

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 124.007 van 8 oktober 2003
in de zaak A. 124.372/XIV-10.976.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat V. DEBOUVER,
 kantoor houdende te 8000 BRUGGE,
 Bevrijdingslaan 4 bus 1

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 5 mei 1975 en van Joegoslavische nationaliteit, op 23 juli 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen, enerzijds van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 15 mei 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, en anderzijds van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2002 tot bevestiging van voormelde beslissing, naar de verzoekende partij verstuurd op dezelfde datum;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 29 juli 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 17 september 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. LANDUYT die, loco Advocaat V. DEBOUVER verschijnt voor de verzoekende partij en van Adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 21 april 2002 en verklaart zich vluchteling op 22 april 2002.

1.2. Op 15 mei 2002 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 2 juli 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

“(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Preshevë (Zuid-Servië). Sinds 1994 bent u lid van de Democratische Partij voor Albanezen (PDSH). U organiseerde een meeting voor deze partij, was verantwoordelijk voor de logistieke dienst van de PDSH en nam deel aan manifestaties van de PDSH. Bovendien was uw oom, H. S., de voorzitter van de PDSH voor Preshevë sinds 2000. In mei 1999 werd uw schoonmoeder door Servische paramilitairen vermoord. U en uw echtgenote, Z. H., bevonden zich in Preshevë op het ogenblik van het incident en vernamen dit een paar dagen nadien. Niet lang na deze aanslag kwam de politie regelmatig naar het ouderlijk huis van uw echtgenote in Ranatovac om uw echtgenote hierover te ondervragen. Op 7 april 2002 heeft de Servische politie uw woning in Preshevë, waar uw voornoemde oom hoofdzetel van de PDSH hield, doorzocht en verschillende documenten van de partij in beslag genomen. Drie dagen later is de politie opnieuw langsgekomen, maar ditmaal op zoek naar uw partner. U en uw echtgenote bevonden zich op dat moment bij een tante, V., aan de andere kant van uw stad. De volgende dag is uw vader naar

uw tante gekomen en heeft u op de hoogte gebracht van dit politiebezoek. Om die reden bent u samen met uw echtgenote bij uw tante V. gebleven tot aan uw vertrek naar België. De laatste maand van uw verblijf in Preshevë, hebben u en uw partner zich in de woning van uw tante V. schuil gehouden, omdat jullie vreesden door de politie opgepakt te worden. Recentelijk had de politie volgens uw verklaringen immers verschillende jongeren meegenomen voor ondervraging in verband met vermeende activiteiten voor het 'Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvedgë en Bujanovc' (UÇPMB). Vlak voor u Preshevë verliet, had u telefonisch contact met uw vader, die u vertelde dat u, uw partner én uw oom H. S. (die in april 2002 naar Albanië gevlucht was) zich onmiddellijk dienden te presenteren bij de politie. Omdat u vreesde dat de Servische politie u omwille van uw politieke overtuiging zou arresteren hebt u samen met uw echtgenote in april 2002 uw land verlaten. Op 21 april 2002 bent u aangekomen in België, waar u de volgende dag uw asielaanvraag indiende. U was in het bezit van uw Joegoslavische geboorteakte, uitgereikt te Preshevë op 9 april 2002.

Allereerst dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde huiszoeking van 7 april 2002 niet wordt bevestigd door de info waarover het Commissariaat beschikt, in casu de verslaggeving van de Council for Human Rights Bujanoc, april 2002. Gezien het nochtans ruime berichtgeving van etnisch Albanese bron betreft én gelet op de publieke bekendheid van uw oom (voorzitter van de PDSH) kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan dit gedeelte van uw asielrelaas. Daarenboven hebt u geenszins aannemelijk gemaakt zelf lid te zijn van de PDSH, ofschoon u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u actief lid bent van deze partij sinds 1994. U beweerde namelijk dat uw oom H. S. de opvolger is van Riza Halimi, voorzitter van de PDSH tot 2000 (gehoorverslag CGVS, p. 2). Riza Halimi is echter nooit een voorzitter van de PDSH geweest, maar is in werkelijkheid de algemeen gekende voorzitter van de Partij voor Democratische Actie of PVD, een andere politieke partij van de etnische Albanezen in Zuid-Servië. Daarenboven verklaarde u de naam van de burgemeester van Preshevë niet te kennen (gehoorverslag CGVS, p. 6), terwijl deze functie eveneens wordt bekleed door Riza Halimi. Verder weet u niet wanneer de PDSH gesticht is en kent u de voorzitter van de PDSH op nationaal niveau niet. U weet niet of uw oom H. S. de voorzitter van de PDSH op nationaal of regionaal niveau is (gehoorverslag CGVS, p. 3).

Bovendien moet gewezen worden op een ernstige tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen waardoor de geloofwaardigheid ervan verder op de helling komt te staan. Zo beweerde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie verhoorverslag DVZ, vraag 42) dat uw schoonmoeder omgebracht werd, toen ze samen met uw vrouw en andere personen onderweg was naar een voor u niet gekende bestemming. Op het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde u dat u op het moment dat uw schoonmoeder werd vermoord, samen met uw echtgenote in uw woning in Preshevë was (gehoorverslag CGVS, p. 8).

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen niet eensluidend zijn met deze van uw echtgenote afgelegd op het Commissariaat-generaal, waardoor de geloofwaardigheid ervan bijkomend ernstig ondermijnd wordt. Zo beweerde u op het Commissariaat-generaal dat u op het moment dat uw schoonmoeder werd vermoord, samen met uw echtgenote in uw woning in Preshevë was (gehoorverslag CGVS, p. 8). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat op het moment dat haar moeder werd vermoord, zij samen met haar moeder en andere dorpelingen onderweg was naar Rekali (gehoorverslag Zeqiri Hydajete CGVS, p. 7). Vervolgens verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat de politie de eerste maal in april 2002 naar uw woning in Preshevë is komen zoeken naar uw echtgenote (gehoorverslag CGVS, p. 9). Uw echtgenote daarentegen beweerde op het Commissariaat-generaal dat de politie de eerste maal in november 1999 naar haar was komen zoeken in jullie woning in Preshevë, en vervolgens iedere week gedurende zes maanden (gehoorverslag Zeqiri Hydajete CGVS, p. 9). U beweerde op het Commissariaat-generaal dat u en uw echtgenote vanaf april 2002 bij uw tante V. zijn blijven wonen tot aan jullie vertrek naar België (gehoorverslag CGVS, p. 9). Uw partner daarentegen beweerde op het Commissariaat-generaal dat u al samen met haar vanaf de tweede week van jullie huwelijk in mei 1999 bij tante V. woonde (gehoorverslag Zeqiri Hydajete CGVS, p. 9).

Hieraan kan ten slotte nog worden toegevoegd dat ook ten aanzien van uw echtgenote, Zeqiri Hydajete, in het kader van haar dringend beroep, door mij een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen.

(...).

2. Overwegende dat de vordering gericht tegen voormelde beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken onontvankelijk is, gelet op het devolutief karakter van het dringend beroep bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wiens beslissing het voorwerp uitmaakt van de vordering tot schorsing en tot nietigverklaring, ingediend door de verzoekende partij bij de Raad van State;

3.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 48 en 52, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het beginsel dat elke bestuurshandeling moet gedragen worden door een materieel motief; dat verzoeker aanvoert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn asielaanvraag niet als onontvankelijk kon afwijzen op grond van het criterium van de bedrieglijkheid, vermits dit enkel mogelijk is in de gegrondheidsfase;

Overwegende dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder voor wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag; dat van deze bevoegdheid door de Belgische wetgever werd gebruik gemaakt middels artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat voormeld artikel aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigeren genomen door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen; dat één van de onontvankelijkheidsgronden de “bedrieglijkheid” is; dat het gaat om aanvragen die valse inlichtingen bevatten, essentiële feiten verhelen of gegrond zijn op documenten die niet echt zijn; dat volgens een groot deel van de rechtspraak van de Raad van State het bedrieglijk karakter onder meer kan worden vastgesteld indien tegenstrijdigheden worden aangetoond ten opzichte van gebeurtenissen van algemene bekendheid of tussen verschillende stukken en verklaringen uit het dossier; dat de Commissaris-generaal in casu tot de bedrieglijkheid van verzoekers asielaanvraag heeft besloten op grond van de volgende motieven, die samengevat als volgt luiden:

- de door verzoeker aangehaalde huiszoeking van 7 april 2002 wordt niet bevestigd door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt;
- verzoeker maakt geenszins aannemelijk zelf lid te zijn van de PDSH, ofschoon hij verklaarde sedert 1994 actief lid te zijn van deze partij;
- ernstige tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen met betrekking tot de moord op zijn schoonmoeder ondermijnen eveneens de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas;
- verzoekers verklaringen met betrekking tot de moord op zijn schoonmoeder, het bezoek van de politie, en het verblijf bij zijn tante V. zijn niet eensluidend met de verklaringen hieromtrent van zijn echtgenote;

Overwegende dat verzoeker verkeerdelijk meent dat zijn asielaanvraag ongegrond werd verklaard in de ontvankelijkheidsfase; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van het dringend beroep de opdracht heeft na te gaan of een verder onderzoek van de erkenningsaanvraag noodzakelijk is en of de asielaanvrager voorlopig wordt toegelaten tot het verblijf in de hoedanigheid van kandidaat-

vluchteling, rekening houdend met alle gegevens van de zaak; dat de Commissaris-generaal, na de onontvankelijkheidsbeslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken, onderzoekt of de asielaanvrager gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat de Commissaris-generaal tot de bedrieglijkheid heeft besloten na onderzoek van alle relevante gegevens van de zaak en na raadpleging van de hem beschikbare informatie met betrekking tot de situatie in verzoekers land van herkomst; dat uit de analyse van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing steun vindt in haar motieven, die terzake dienend, pertinent en draagkrachtig zijn; dat deze motieven niet in concreto door verzoeker worden weerlegd; dat de Commissaris-generaal derhalve in casu op goede gronden heeft overwogen dat een verder onderzoek zich niet opdrong, gelet op de tegenstrijdigheden in het relaas van verzoeker; dat voor het overige de verwijzing naar een uitspraak van “superviseur bij het Commissariaat-generaal de heer Erwin Ransbotyn”, die verklaarde dat bij de Iraanse dossiers is gebleken dat mensen lid werden van een partij omdat zij een neef of oom hadden die ook lid was, zonder dat zij eigenlijk iets afwisten van de partij zelf, niet terzake dienend is, vermits verzoeker niet uitlegt op welke wijze deze uitspraak aantoont dat de Commissaris-generaal in zijn concreet geval een beoordelingsfout zou hebben gemaakt, temeer daar het in casu een Albanees en geen Iraans dossier betreft;

Overwegende dat verzoeker niet aantoont waarom de Commissaris-generaal niet in redelijkheid en zonder schending van de door hem ingeroepen bepalingen, kon besluiten dat het relaas van verzoeker ongeloofwaardig is, en dat er, wat hem betreft, geen ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat het eerste middel ongegrond is;

3.2. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie), van “het protocol betreffende de status der vluchtelingen, opgemaakt te New York op 31 januari 1967”, van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met de instructies van het UNO-handboek, van artikel 48 van de Vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat verzoeker aanvoert dat de Commissaris-generaal de normen vooropgesteld in het UNO-handboek, dat weliswaar slechts een “gids” is, doch dat de concretisering inhoudt van hoe het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden ingevuld, niet zou hebben nageleefd; dat verzoeker voorts aanvoert dat zijn problemen hun oorsprong vinden in zijn etnische origine en dat hij onmogelijk een beroep kon doen op de politiediensten na de moord op zijn schoonmoeder; dat verzoeker ten slotte aanvoert dat bij de beoordeling van een asielaanvraag dient rekening te worden gehouden met de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de asielaanvraag, dit terwijl de Commissaris-generaal zich heeft beperkt tot de vaststelling dat verzoeker zich in zijn verhaal tegenspreekt;

Overwegende dat uit de analyse van het eerste middel blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing op zorgvuldige wijze heeft voorbereid; dat uit het administratief dossier immers blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken zijn asielaanvraag heeft kunnen uitzetten, dat hij de mogelijkheid heeft benut om zijn asielmotieven schriftelijk over te maken aan het Commissariaat-generaal en dat hij werd uitgenodigd voor een interview op voornoemd Commissariaat; dat hij aldus ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en om eventueel aanvullende stukken neer te leggen; dat de Commissaris-generaal op grond van voormelde verklaringen tot de bedrieglijkheid van verzoekers asielaanvraag heeft besloten omdat hij na onderzoek van de diverse verklaringen van verzoeker tegenstrijdigheden heeft vastgesteld tussen verzoekers verklaringen onderling, tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote en tussen zijn verklaringen en de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt; dat de Commissaris-generaal derhalve niet kan worden ten grieve geduid dat hij onzorgvuldig is tewerk gegaan, temeer daar voormelde tegenstrijdigheden niet door verzoeker worden betwist; dat hij enkel aanvoert dat hij om etnische redenen wordt vervolgd en geen beroep kan doen op de politiediensten; dat een dergelijk verweer niet volstaat om de wettigheid van de motieven van de bestreden beslissing aan te tasten; dat de door verzoeker geciteerde paragraaf uit het UNO-handboek bovendien geen bindend juridisch karakter heeft voor de Commissaris-generaal in zijn beoordeling van een asielaanvraag; dat verzoeker, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk maakt dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden wegens miskenning van de procedurevoorschriften van het UNO-handboek;

Overwegende dat verzoeker niet aantoont waarom de Commissaris-generaal niet in redelijkheid en zonder schending van de door hem ingeroepen bepalingen, kon besluiten dat het relaas van verzoeker ongeloofwaardig is, en dat er, wat hem betreft, geen ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat verzoeker derhalve geen aanspraak maakt op de hoedanigheid van vluchteling en zich bijgevolg niet kan beroepen op de schending van artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève; dat verzoeker, wat de overige aangevoerde bepalingen betreft, niet uitlegt op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt; dat het tweede middel ongegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht oktober tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.